

II НАГРАДА – ПРОЗА (VI и VII разред)

„Дај, одрасли Свијете, буди једном Дијете...“

Драган Радуловић (1950–2002)

Било је то прије пар година када је у мојој кући дошло до свађе. Није то била обична свађа, већ као из неког филма.

У кући смо живјели: мама, тата, сестра и ја. Били смо као и свака друга породица, проводили дане заједно, шетали, ручали... све до једнога дана када се све нагло промијенило. Тата је почео више да ради, мама је такође проводила по цијеле дане на послу, а сестра и ја смо биле само у школи, кући и вани са пријатељима. Такав начин дјетињства постао је неподношљив. Сваки дан исти и нема ништа горе од досаде. И тако су се мама и тата посвађали као да су се играли рата. И заиста је тако било, па смо се већ неколико дана тата, сестра и ја одселили у други стан. Након тога мислила сам да ће нам бити љепше, кренула сам да тренирам и убијам досаду. Али, наравно, није било тако. Школа, оцјене, стрес. Ја бих увијек прешла преко сваке оцјене, свађе и сваког проблема, али мој тата и не баш. Оцјене ми нису биле баш сјајне, али свака оцјена је за ђака. Тада сам кренула много више да размишљам о свом животу. То размишљање довело је до распада цијелог система мог тијела. Размишљала зашто се све ово баш мени дешава? Зашто је свијет овако суров према мени још у дјетињству? Али, онда, схватила сам да су и одрасли криви. Само раде, битне су им искључиво оцјене, али зато не и осјећања дјетета. Мене тата никад није питао како се осјећам, да ли хоћу нечега да се играм, да ли ми је досадно... Ја не бих могла тако да живим. Хоћу да ми одрасли причају како је њима било док су били мали и њихове авантуре. Нека и они поново доживе осјећај дјетињства. Ја да сам предсједница државе, промијенила бих неке ствари, а да сам родитељ, све бих промијенила у сваком смислу. Схватам да је радити по цијели дан напорно, али сматрам да некад има времена и за дјецу. Лично мени би било занимљиво да идем са сестром и татом да истражујем шуме. Волим такве авантуре и често то радим са другарицом. Одрасли ми никако нису јасни. Вољела бих да постоји неки производ да их врате барем на један дан да буду дјеца и да нико не брине о томе да ли ће све бити на свом мјесту.

Моја порука свијету је да проводите што више времена са својом дјецом јер једном се живи. И још нешто: „Дај, одрасли Свијете, буди једном Дијете!“

Шифра: МК8R

Маша Ковачевић VII 1

ОШ „Милан Вуковић“

Ментор: Бранка Рађеновић